

Warmshowers

Achteraf gezien had ik vanmorgen bij dat gedoe met de koffiefilters al hard moeten ingrijpen. Mijn warmshowers-gast Johan was gisteravond gearriveerd. Ik had hem de slaapkamer gewezen, de sleutel van de voordeur gegeven en verteld waar hij kon douchen en zijn fiets kon stallen. Ik had me teruggetrokken op mijn eigen kamer en een fles wijn soldaat gemaakt. Vanmorgen was ik om half twaalf tevoorschijn gekomen. Ik had met een duf hoofd geprobeerd koffie te zetten. Zonder koffie ben ik geen mens. De filters lagen niet op hun vaste plaats.

‘Ik kan de koffiefilters niet vinden. Weet jij waar die zijn?’ riep ik door het trapgat naar boven. Mijn stem klonk rauw en mijn koppijn werd heftiger van het roepen. Iets te veel gedronken gisteren, dacht ik.

Johan verscheen in het trapgat: ‘Dat waren witte filters. Daar wordt chloor voor gebruikt. Heel slecht voor het milieu.’

Hij lijkt mijn vader wel, dacht ik, die kon ook altijd zo gelijk hebbertig uit de hoek komen.

‘En voor je gezondheid ook,’ moest Johan er nog aan toe voegen.

‘Dat zal wel, maar waar zijn ze?’ Ik merkte dat ik ongeduldig werd. Moeten wachten op het eerste kop koffie is altijd een slecht begin van de dag.

‘In de vuilnisbak,’ zei Johan voldaan. ‘Je moet van die bruine kopen. Ongebleekt staat erop.’

Ik deed de deksel van de vuilnisbak open. Ik rook de haring die ik twee dagen eerder had gegeten. Onder vier uitgeperste sinaasappelen, overblijfselen van een rode paprika en wat eierschalen zag ik het pak liggen. Ik viste het eruit. Er kleefden eierstruif en een paar kiwischillen aan het eens zo schone pak. Het was nog vrijwel vol, maar zo te zien waren alle filters nat geworden.

‘Ze zijn niet meer te gebruiken,’ mopperde ik door het trapgat.

‘Dat is maar goed ook. Heel slecht voor je, dat chloor. Bruin pak, ongebleekt staat erop. Zelfde prijs, nota bene.’

Dit loopt uit de hand, dacht ik, dit hou ik geen drie dagen vol. Ik ging naar boven. ‘Luister eens, Johan, we moeten een paar afspraken maken.’

Hij keek mij verwachtingsvol aan.

‘Dit is mijn huis. Je bent hier welkom, maar ik wil niet dat je hier van alles gaat veranderen. En zeker geen dingen weg gaat gooien.’

‘Maar natuurlijk, mijn beste Peter. Ik ben hartstikke dankbaar dat ik zo maar gratis hier mag slapen. Ik wil je alleen maar helpen.’

Er klonk een lichte ironie in zijn stem, maar misschien was dat maar verbeelding. Zonder koffie ben ik ’s ochtends wat paranoïde, bedacht ik, dus ik liet het er maar bij. Ik besloot dan maar koffie te gaan drinken in mijn stamkroeg om de hoek. Ik liet Johan alleen achter in mijn huis. Niet verstandig, bleek al snel.

Uren later kom ik pas thuis. Ik zie tot mijn opluchting dat Johan niet thuis is. Ik ga de huiskamer binnen en het voelt meteen ongemakkelijk. Alsof het mijn huis niet is. Nergens staan meer koffiemokken op de grond. Hij is kennelijk een opruimfreak. Ook wel eens handig, want zelf heb ik daar een bloedhekel aan. Het blad van mijn bureau heeft een

alarmerende metamorfose ondergaan. Het ziet er normaal gesproken gezellig uit: een opengeslagen krant, een half opgedronken kop koffie, pennen en potloden, hier en daar wat rekeningen en andere papieren. Het is onherkenbaar veranderd. De krant is teruggevouwen in zijn oorspronkelijke staat. Daarboven op in een perfecte stapel alle papieren. De pennen liggen naast elkaar met steeds drie millimeter ertussen, de punten precies op één lijn. Daarnaast de potloden. De koffiemok is verdwenen. Nu ik het tafereel nog even goed bekijk, lijkt het of zowel de pennen als de potloden op kleur zijn gesorteerd. Die Johan, die spoort niet. Wat moet ik met die man?

Ik pak een glas water en zak in mijn luie draaistoel. Die drie glazen witte wijn hebben er ingehakt. Ik draai naar de boekenkast en schrik me rot. Alles staat op een andere plaats. In die paar uurtjes dat ik weg was heeft die malloot het volledig opnieuw ingericht. Hij heeft ze eerst op grootte en dan nog eens op kleur gesorteerd. Het ziet er heel netjes uit, dat moet ik hem nageven, maar zo kan ik natuurlijk geen boek meer vinden.

Ik sta normaal gesproken laconiek in het leven en word zelden boos. Nu neemt woede langzaam bezit van me. Ik voel het opkruipen vanuit mijn onderrug. Het vindt zijn weg naar mijn borst. Ik begin gejaagd te ademen. Het zweet breekt me uit. Hij moet verdomme van mijn spullen afblijven! Hij moet het huis uit. Maar ik wil het hem ook betaald zetten: hij mag hier niet zomaar mee weg komen.

Ik loop naar de berging waar hij zijn fiets heeft gestald. Als in een reflex draai ik het ventiel van het achterwiel los. Als de band net te zacht is om erop te fietsen draai ik het ventiel weer dicht. Het voorwiel ondergaat dezelfde behandeling. Oude gevoelens komen boven. Een mengsel van schaamte en triomf. Ik deed dit op school ook met de fiets van Eugene als hij mij weer eens had vernederd in de klas. Twee keer. Toen had Eugene door wie hem dat kunstje flikte en sloeg mij een bloedneus.

Aan de middenbuis van Johans fiets hangt zo'n handig pompje waar ik altijd jaloers op ben. Daarmee heeft Johan natuurlijk in no time die twee banden weer opgepompt. Ik haal het pompje ervan af en verstop het tussen het beddengoed in mijn slaapkamer.

Ik maak mijn bureau weer gezellig, trek een fles Bordeaux open en nestel me in mijn draaistoel. De boekenkast laat ik nog even zo. Daar wil ik hem straks mee confronteren. Als de fles halfleeg is, begint het al te schemeren. Hij blijft lang weg. Ik maak maar weer eens een tosti en trek me dan met de rest van de wijn terug in mijn slaapkamer. Ik verheug me op het moment dat hij thuiskomt, ik hem uit kan foeteren en hem met zijn kreupele fiets het huis uit kan zetten. Als de fles op is val ik met mijn kleren aan in slaap.

Als ik 's nachts naar de wc ga, hoor ik stemmen uit de logeerkamer. Engels, zo te horen. Ook een vrouwenstem. De brutaliteit! Ik voel me brak en niet in staat de confrontatie aan te gaan. Dat komt morgen wel. Als ik me in mijn slaapkamer uitkleed hoor ik gehijg en onderdrukt gekreun door de dunne muur komen. Ik doe oordoppen in.

De volgende dag kom ik na twaalfen mijn bed uit om koffie te zetten. In de keuken realiseer ik me pas dat er geen koffiefilters zijn. Ik zie de boekenkast en de woede van gisteren bekruipt me weer. Ik loop naar boven om naar het toilet te gaan. Ik hoor gegiechel uit de badkamer komen. De deur zit op slot. Ik bons op de deur

‘Ik moet heel nodig pissen. Opschieten.’ Ik schrik van hoe boos mijn stem klinkt.

‘Ja hoor. We zijn bijna klaar. Heerlijke douche trouwens.’

Terwijl ik ongeduldig ijsbeer in de gang hoor ik weer dat stompzinnige gegiechel. Eindelijk gaat de deur van het slot en komt Johan met een van mijn handdoeken om zijn middel naar buiten.

‘Sorry dat je even moest wachten. Dat was geen warm shower, maar een hot shower. We konden er maar geen genoeg van krijgen.’ Hij grijnst erbij en geeft me een vette knipoog. Hij wordt gevolgd door niet één maar twee meisjes. Ze gaan precies zo gekleed als Johan. Ik kan hun leeftijd niet goed inschatten, maar volwassen zijn ze zeker niet. Ik ben te verbouwereerd om de preek af te steken die ik al sinds gisteren heb geoefend.

‘Hello, Peter, cozy place you have here,’ zegt de eerste. Ze heeft een Spaans accent.

‘Hello, mister Hot Shower,’ zegt de tweede met een zwoele stem, gevolgd door weer die giechel. Toch een stuk minder irritant als je het gezicht erbij ziet. En het lichaam. Ze trekken zich schielijk terug in de logeerkamer. Johan doet de deur dicht, maar niet op slot. Ik heb al jaren geen halfnaakte vrouw gezien, behalve dan op het scherm van mijn laptop. Ik raak er behoorlijk van in de war. Seks met twee minderjarigen, is dat niet strafbaar? En als het in mijn huis heeft plaatsgehad ben ik dan medeplichtig? Heb ik gelegenheid gegeven? De situatie groeit me boven het hoofd. Ik schenk me zelf een stevige borrel in om de zaakjes eerst eens op een rijtje te zetten.

Johan verschijnt weer boven aan het trapgat, nog steeds gekleed in mijn handdoek. ‘Zeg Peter, wij gaan nog even een feestje bouwen. Zoals je hebt gezien is er genoeg voor ons allebei om van te genieten. Als jij nu even een snelle douche neemt, je tandenpoetst, je goed scheert en schoon ondergoed aan doet, dan ben je welkom.’ Weer die vette knipoog. ‘Mijn parfum staat op het plankje boven de wastafel. Please help yourself,’ voegt hij er nog snel aan toe en verdwijnt weer in de logeerkamer.

Dit zet me aan het denken. Ik vraag me af: wat is erger, gelegenheid geven of seks met minderjarigen? Ik schenk mezelf een dubbele whisky in. Ik zie dat mijn handen trillen. Dat gedoe met die banden vind ik bij nader inzien wel erg kinderachtig voor een volwassen man. Welbeschouwd heeft Johan het eigenlijk goed met me voor. Op zijn manier dan. Het is een merkwaardige man die wat lossier en vrolijker in het leven staat dan ik. Als ik eerlijk ben, kan ik daar nog wel wat van leren. En over die minderjarigheid, tja, dat is ook maar een vluchtige indruk. Die meisjes zien er wel jong uit, maar ik heb hun paspoort niet gezien.

Ik besluit dat het best zou kunnen dat Johan op mijn pad is gestuurd om mijn leven een nieuwe, opwindende wending te geven. Die kans moet ik niet laten lopen. Ik sla de borrel in een teug achterover, loop naar de badkamer en volg alle instructies van Johan nauwgezet op. Ik haal de fietspomp tussen mijn beddengoed uit en doe met kloppend hart de deur van de logeerkamer open.